

Το Marabou ταξιδεύει στα 78 κατοικημένα νησιά του Αιγαίου, με στόχο να αποτυπώσει φωτογραφικά από τον Κωνσταντίνο και κινηματογραφικά από τον Πέτρο Σοφικίτη την ιστορία του, μέσα από τις αφηγήσεις των ανθρώπων του. Ένα Ιστοριογραφημα στο Αιγαίο, που μας φέρνει πρόσωπο με πρόσωπο με την ψυχή του πελάγους.

Φωτογράφος: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΟΦΙΚΙΤΗΣ

ANNA ΜΠΑΤΑ
ΧΙΟΣ

Με τα δυο της χέρια καθαρίζει σήμερα στα 83 της 500 κιλά μαστίχα κάθε χειμώνα, μέχρι να μείνει απ' αυτά μόνο «διαμάντι». «Τα λεφτά για να βγούνε έχουν αγωνία», και αυτή η σκέψη την κράτησε για εικοσιπέντε ολόκληρα χρόνια μακριά από την πατρίδα της, τη Χίο. Όλα αυτά τα χρόνια δούλεψε αδιάλειπτα μες στο «Δρομοκαΐτειο». Η Αθήνα ήταν για εκείνη ένας νέος ορίζοντας, όμως όλος της ο κόσμος ήταν πάντα στο νησί.

Κείμενο: Χριστίνα Κυπαρισσία

ΑΡΧΟΝΤΟΥΛΑ ΚΑΡΠΑΘΟΣ

Μέσα στο καφενείο η «Κρήτη» έχει περάσει μια ζωή. Ήρθε στον Όλυμπο νύφη το '70 από το Διαφάνι, και η ιστορία του καφενείου που ξεκίνησε η οικογένεια του συζύγου της έμελλε να γίνει και δική της. Τότε ακόμη που ο ηλεκτρισμός δεν είχε φτάσει σε αυτή την άκρη του νησιού, οι θαμώνες έτρωγαν κάτω από το φως της γκαζόλαμπας, που ως και σήμερα είναι εκεί, να ανάβει άμα το ρεύμα πέφτει.

Έχει ζήσει στιγμές γεμάτες γλέντια σε αυτό το μαγαζί, που κοντεύει σχεδόν έναν αιώνα, κρυμμένο μέσα σ' ένα μικρό στενό. Αναπολεί τέτοιες στιγμές, που οι καρέκλες έφταναν μέχρι την πόρτα και πλημμύριζαν ως την αυλή. Τα πλακόστρωτα αντιλαλούσαν τον ήχο από τις λύρες και τις τσαμπούνες, που τον χειμώνα δεν βρίσκεται κανείς να παίξει.

Το 'χει παράπονο να βλέπει το χωριό να ερημώνει. «Ετελείωσεν ο κόσμος εδώ στον Όλυμπο, δεν υπάρχει κανείς. Περνούν τα χρόνια και οι άνθρωποι πεθαίνουν. Μόνο τουρίστες το καλοκαίρι και το χειμώνα ψυχή.»

Κείμενο: Χριστίνα Κυπαρισσία

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΛΙΟΥΣΗΣ ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ

Γεννήθηκε και έζησε τα παιδικά, πιο καθοριστικά χρόνια της ζωής του στην Παραμυθιά Ηπείρου, μέσα στην πέτρα και τη φτώχεια, χωρίς όμως να ξέρει πως ζούσε φτωχικά γιατί, όπως λέει, ό,τι ήθελε το είχε. Είναι αγιογράφος και αλαφροπατάει ανάμεσα στην Παναγιά και τους Αγίους του ουρανού από τη μια, και στους ανθρώπους της Γης από την άλλη. Περιπλανήθηκε σε διάφορα μέρη του κόσμου σαν σύγχρονος εξερευνητής και έζησε για κάποια χρόνια στον Πειραιά. Όταν όμως ήρθε η στιγμή να αποκτήσει παιδιά πήρε την απόφαση με τη σύντροφό του, την Αληθινή, να ριζώσει στη Σαντορίνη γιατί πολύ απλά δεν μπορούσε να δεχτεί τα παιδιά του να μεγαλώνουν στην Αθήνα. Ύστερα ήρθε η αγάπη γι' αυτά τα άγρια και συγχρόνως φιλόξενα χώματα του νησιού, για τα βράχια και το απέραντο γαλάζιο. Έτσι τα τελευταία σχεδόν 40 χρόνια ζει και εργάζεται στη Σαντορίνη, σε ένα τροχόσπιτο επάνω στη θάλασσα μαζί με την Αληθινή, την Ηλιαχτίδα, τον Απόλλωνα και τον Οδυσσέα σε πλήρη αρμονία με τη φύση και την πνευματική του υπόσταση.

Κείμενο: Τρύφων Κλής, Επιμέλεια κειμένων: Κατερίνα Παπαποστόλου

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΪΡΗΣ ΛΕΙΨΟΙ

Απόγονος του δεύτερου κατοίκου των Λειψών, είχε τρία αδέρφια, τα δύο από τα οποία πήγαν στην Αυστραλία και ο ένας στο Βέλγιο. Ο ίδιος ήθελε να μείνει στο νησί. Όλα τα έργα του δήμου πέρασαν από τα χέρια του. Όσο έλειψε από το νησί του έλειψε ότι εκεί οι οικογένειες ήταν ενωμένες και υπήρχε αλληλεγγύη. Έλειψε 20 χρόνια από νησί γιατί δούλεψε στην Αθήνα. «Η κτηνοτροφία και οι παραδόσεις χάνονται», μου λέει με νοσταλγία. «Όπως και τα γλέντια· το '70 και το '80 γινόντουσαν 2-3 γλέντια την εβδομάδα». «Παλιά οι άνθρωποι τη δουλεύανε τη γη». Ασχολήθηκε με τα γεωργικά και τα ζώα. Και πολύ λίγο με τα Καμίνια που είχε το νησί έως το 1970. «Όποιος είχε μουλάρι εκείνη την εποχή», λέει, «είχε και δουλειά». Εκείνος είχε μουλάρι από τον πατέρα του. Θυμάται να λέει για το τσουνάμι του '57 που είδε από σπίτι του, ότι «είναι πλημμύρα ή το ηφαίστειο». Του έχει λείψει η θέα του νησιού πράσινου από τα αμπέλια. Το μεγάλο του παράπονο είναι ότι το νησί δεν έχει αξιοποιήσει τα αρχαία που έχει, κάποια από τα οποία μπορείς να τα δεις ακόμη. Το νησί φημίζεται ότι πριν τον κατακλυσμό είχε 17.000 κατοίκους.

Ιδού η ιστορία του πρώτου κατοίκου του νησιού, του μπάρμπα-Ηλίας: Το 1100 υπήρχε το μοναστήρι με μοναχούς αλλά άλλους κάτοικους δεν είχε το νησί. Ο μπάρμπα-Ηλίας ήταν τσοπάνος. Ήρθε από την Κρήτη στους Λειψούς το 1840 περίπου. Το νησί τότε ήταν άγονο, δεν είχε δρόμους. Αυτός ήθελε παρέα και ζήτησε από τον Τούρκο κατακτητή να του φέρει κόσμο. Ο Τούρκος βρήκε έναν άλλον τσοπάνη από τη Σάμο που πήγαινε στο Αγαθονήσι εκείνη την εποχή και είχε και οικογένεια, τον μπάρμπα-Παντέλο (πατέρας της γιαγιάς του Ευάγγελου). Αυτός ήταν ο δεύτερος κάτοικος στους Λειψούς. Δεν πέρασε πολύς καιρός και ο μπάρμπα-Ηλίας τα 'βαλε τελικά με τον μπάρμπα-Παντέλο γιατί τάχα τα ζώα του έτρωγαν όλο το φαγητό και τον έδιωξε από εκεί για να πάει ο Παντελής με τα ζώα του στα νησάκια απέναντι από τους Λειψούς. Του λέει, «εδώ σε έφερα να μου κάνεις παρέα όχι να με διώξεις». Δυο κάτοικοι και είχαν μάχη μεταξύ τους. Ερχόταν ο Τούρκος ο Χότζας που ήταν κάτι σαν επιτεάρχης κάθε χρόνο για να επιβλέψει, και του είπε ο Παντελής ότι ο Ηλίας τον έδιωξε από εκεί. Τότε ο Τούρκος είπε στον Παντελή «τι κτήματα θες να σου δώσω;». Ο Παντελής ζήτησε κτήματα για να μπορούν να τρώνε τα ζώα του κι ο Τούρκος του τα έδωσε. Ο Ευάγγελος θυμάται τον παππού του με τις βράκες που ήταν κλητήρας. Έκανε τραπέζι στον Τούρκο με ένα λαβράκι και ένα κόκορα και ο Τούρκος σε αντάλλαγμα του έδωσε πολλά στρέμματα. Τότε, για να πάρουν μια απόφαση, μαζεύονταν στο κονάκι και συνεδρίαζαν τι θα ζητούσαν από τον Τούρκο όταν ερχόταν. Σε αυτό ήταν κλητήρας ο παππούς του και στη συνέχεια παρέμεινε κλητήρας με τους Ιταλούς. Οι πρώτοι άνθρωποι του νησιού ζούσαν σε μια σπηλιά για να κρύβονται από τους πειρατές. Ο γέρο-Παντελής έκανε το πρώτο σπίτι του νησιού για να κατοικήσει, στο οποίο σήμερα ο Ευάγγελος έχει τα ζώα του.

Αφήγηση: Κωνσταντίνος Σοφικίτης

Κείμενο: Αγγελική Ηλιοπούλου, Υπ. Αιδάκτωρ Λατινικής Φιλολογίας στο ΕΚΠΑ

ΖΑΜΠΕΤΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ **ΑΝΑΦΗ**

Την πρεσβυτέρα την πρωτοσυναντήσαμε μόλις είχε αρμέξει την κατσίκα της και έδινε το γάλα στο μοναστήρι της Ζωοδόχου Πηγής. Η πρώτη της φράση ήταν «Άμα έχεις ψωμί και λάδι όλα γίνονται». Μας άνοιξε την καρδιά και το σπίτι της και μας ξενάγησε με ταπεινή περηφάνια στα μπουστάνια και στα ζώα της. Μας εξιστόρησε πώς ξεκίνησε τη δεκαετία του '90 να μαγειρεύει πάνω στην παραλία από τα δικά της για τους λιγοστούς ταξιδευτές που κατέληγαν στην Ανάφη και στην παραλία του Ρούκουνα. Όταν οι λίγοι ταξιδευτές έγιναν πολλοί τουρίστες αποφάσισε να χτίσει μόνη της το μπουστάνι, το ταβερνάκι και τη μάντρα με τα ζωντανά, όλα στον ίδιο χώρο, σε μια κίνηση αέναης φιλοξενίας και αγάπης προς όλους.

Κείμενο: Τρύφων Κλής

Επιμέλεια κειμένου: Κατερίνα Παπατοστόλου

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΚΑΡΗΣ **ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ**

Αγγειοπλάστης 5ης γενιάς, που αν είχε αγνοήσει το θέλημα της καρδιάς του, ακολουθώντας αυτό του πατέρα του, σήμερα θα είχε γίνει κλητήρας ή τσαγκάρης. Όμως, ο Ανδρέας Μάκαρης θέλησε να περάσει τη ζωή του με χέρια βουτηγμένα στον πηλό. Επιτρέπει στην κάθε μέρα να του πει τι μέλλει να δημιουργήσει και πού θα τον πάει η έμπνευσή του. Αφήνει τον εαυτό του ελεύθερο να απορρίψει ακόμη και τα ίδια του τα έργα, γιατί αυτός πιστεύει πως είναι ο δρόμος για να εξελιχθεί μια τέχνη όπως η κεραμική. «Το καλύτερό μου αντικείμενο δεν το έχω φτιάξει ακόμη».

Με τη σύντροφό του, ανακάλυψαν το 1973 μία Σαντορίνη σχεδόν ανέγγιχτη με ταβερνάκια με καλό κρασί, ανθρώπους που λέγαν καλημέρα, αυθεντική μέσα στην ομορφιά της. Αποφάσισαν να μείνουν εδώ και έκλεισαν χώρο για το πρώτο τους εργαστήριο δίνοντας όλα τα χρήματα των διακοπών τους για καπάρο.

Έμπνευση στην τέχνη της κάθε μέρας τους είναι ακόμη η Καλντέρα που σε κάνει να αναρωτιέσαι πώς ζεις πάνω σε έναν πλανήτη με τόσα ιδιαίτερα φαινόμενα... Το μαύρο της λάβας γίνεται λευκό, καθώς αντανακλά το φως του ήλιου. Ο χειμώνας αποκαλύπτει μια Σαντορίνη διαφορετική.

Κείμενο: Χριστίνα Κυπαρισσία

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΟΚΚΩΝΗΣ ΠΑΤΜΟΣ

Σε πιάνει δέος κοιτάζοντας τον Μανώλη Κοκκώνη. Νομίζεις πως το τρίγωνο που δημιουργεί η γενειάδα του στο στήθος του θα κεντήσει την επιθυμία σου να τον γνωρίσεις και να μάθεις για εκείνον. Οι γραμμές του μετώπου του μια κυματώδης θάλασσα, μια ζωντανή απεικόνιση ολόκληρης της ζωής του. Για τριάντα ολόκληρα χρόνια, από το 1962 ως το 1993, υπήρξε ναυτικός στα καράβια, τόσο σε βαπόρια όσο και σε κρουαζιερόπλοια, στα οποία δηλώνει πως ήταν καλύτερα συγκριτικά. Βραβεύτηκε ως ο καλύτερος λοστρόμος από τους Ροταριανούς, κι ενώ ο ίδιος αποδίδει με μεγάλη μετριοφροσύνη στη λεπτή του σωματοδομή την ικανότητά του να μπαίνει εκεί που περνάει η καδένα με την άγκυρα στα βαπόρια για συντήρηση, η γυναίκα του την αποδίδει στη γενναιότητά του. Εξάλλου, κανείς άλλος δεν ήθελε να το κάνει αυτό κι ελάχιστοι το έκαναν. Αγαπημένο του ταξίδι υπήρξε εκείνο στην Ιαπωνία, το μεγαλύτερό του διήρησε 55 ημέρες από την Αμερική στις Ινδίες, ενώ τις πιο δύσκολες καιρικές συνθήκες τις συνάντησε στην Ανταρκτική. Μετά την πρώτη του θαλασσινή τριακονταετία, ακολούθησε και μία δεύτερη, κατά την οποία, αφού έβγαλε μια σχολή για σκι, έγινε δάσκαλος θαλάσσιου σκι στην πρώτη σχολή της Πάτμου του θαλάσσιου αυτού αθλήματος. Τη σχολή αυτή την άνοιξε μαζί με τον αδελφό του κάτω από το σπίτι του στην παραλία Αγριολίβαδο, της οποίας και υπήρξε εμβληματική μορφή. Αφηγείται ως αξιομνημόνευτο γεγονός της παραλίας την εκεί άφιξη του Μπους του πρεσβύτερου, ο οποίος του ζήτησε να φωτογραφηθούν μαζί. Αφηγείται ακόμη πως η Μπάρμπαρα έκανε μπάνιο με γιατρούς και σωματοφύλακες μόνη της. Κι αν εκείνοι προστάτευαν τη μεγάλη κυρία, ο ίδιος φρόντιζε και προστάτευε την ίδια την παραλία αλλά και τους διερχομένους. Όταν ακόμη δεν υπήρχε δρόμος παρά μονάχα μονοπάτι και χωματόδρομος, ο Μανώλης βοηθούσε όσους τυχόν χτυπούσαν, ενώ ο ίδιος κατέφθανε από το ξημέρωμα στην παραλία για να την καθαρίσει και να την στρώσει, ώστε οι επισκέπτες να τη βρουν περιποιημένη. Ακόμη, συνετέλεσε στην ιδέα ευρεσιτεχνίας που αφορούσε στη σταθερότητα των ομπρελών με μπετόβεργες, και η οποία κατοχυρώθηκε στο κράτος. Παρά την αφοσίωσή του και την επιθυμία του για την καλύτερη εξυπηρέτηση και εντύπωση, θυμάται ότι την πλειοψηφία των επισκεπτών της παραλίας συνιστούσαν κακότροπα άτομα της «υψηλής» κοινωνίας που θεωρούσαν δεδομένο ότι δεν θα πληρώσουν. Πλέον ασχολείται με τη γη και το ψάρεμα, απολαμβάνοντας παράλληλα και τον κήπο του, τον ωραιότερο κήπο του νησιού. Οι επί τριάντα χρόνια πελάτες του στην παραλία, πλέον τον επισκέπτονται στον ευωδιαστό του κήπο. Θεωρεί πώς ό,τι κι αν κάνει κάποιος, κάποια στιγμή θα του φανεί ανιαρό. Τα μόνα, ωστόσο, με τα οποία δεν ένωσε ποτέ πλήξη είναι η ενασχόληση με τον κήπο του και το ψάρεμα. Ο Μανώλης Κοκκώνης στα 76 του χρόνια δεν έχει μόνο ευωδιαστό κήπο, αλλά και ευωδιαστή ψυχή και μάτια ρομαντικά, στα οποία έχουν μείνει ανεξίτηλα χιλιάδες ηλιοβασιλέματα. «Όλα κάποτε τελειώνουν», λέει, «στο φινάλε. Η αξιοπρέπεια μένει».

Αφήγηση: Κωνσταντίνος Σοφικίτης

Κείμενο: Αγγελική Ηλιοπούλου Υπ. Διδάκτωρ Λατινικής Φιλολογίας στο ΕΚΠΑ.

ΜΑΝΩΛΗΣ ΝΟΜΙΚΟΣ
ΑΜΟΡΓΟΣ

Γεννημένος το 1958, ο Μανώλης Νομικός μιλάει για την ψυχή του ανθρώπου, που όσο κι αν το σώμα έχει βασανιστεί, εκείνη μπορεί και βρίσκει τη δύναμη να συνεχίζει. Σημείο αναφοράς στη ζωή του το βαρύ επεισόδιο οξείας μηνιγγίτιδας, που κόντεψε στα 19 του να τον στείλει «ψηλά», όπως λέει. Νοσηλεύτηκε σε νοσοκομείο της Αθήνας για 40 ημέρες και εκεί γνώρισε τον πρώτο του έρωτα. Ένας έρωτας που έμελλε να παραμείνει ανεκπλήρωτος, και δια αλληλογραφίας, έληξε όταν εκείνος αποφάσισε να αφοσιωθεί στις υποχρεώσεις και στη μητέρα του πίσω στο νησί. 10 χρόνια μετά, η γυναίκα αυτή επισκέφθηκε την Αμοργό, έχοντας στο πλάι της τον σύζυγό της και το ένα τους παιδί. Την στιγμή που την αντίκρισε και πάλι, ήταν σαν να φωτίστηκε ο κόσμος, και μέσα στο ψύχος αισθάνθηκε την πιο γλυκιά θερμότητα να τον κατακλύζει, όπως κατακλύζει και το πρόσωπό του ένα τεράστιο χαμόγελο καθώς το διηγείται. Για πολλά χρόνια ο Μανώλης συνόδευε τους συντοπίτες του στο τελευταίο τους ταξίδι ως νεκροθάφτης. Για να τους πάρει μέτρα, έμπαινε ο ίδιος μέσα στους λάκκους. «Όποιον έβαλα μέσα με τα χέρια μου, ξέρω πως έξω δεν πρόκειται να βγει» συμπληρώνει με αρκετό χιούμορ, εξηγώντας γιατί δεν πιστεύει σε φαντάσματα και νεράιδες. Μεγάλο του παράπονο η ανθρωπιά που έχουν οι ίδιοι οι άνθρωποι απολέσει και εκείνου του στερήσει, όπως λέει, την αγάπη. Αν μπορούσε να γυρίσει το χρόνο πίσω θα άλλαζε τον εαυτό του, θα εμπιστευόταν λιγότερο τους άλλους και περισσότερο τις δικές του επιθυμίες.

Κείμενο: Χριστίνα Κυπαρισσία

ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΒΑΤΟΥΓΙΟΣ
ΙΚΑΡΙΑ

Παρόλο που έκανε 4,5 χρόνια στα βαπόρια και έχει ζήσει πολλά χρόνια στην Αθήνα, στη Νέα Υόρκη και στην Ιταλία, δεν ήξερε και δεν έμαθε ποτέ να ζει στην πόλη μακριά από τη φύση. «Εξωπραγματική κατάσταση, φώτα ψεύτικα, σίδερο, τσιμέντο, πλαστικά, όλα καμένα πράγματα, ό,τι αγγίζεις στα σπίτια τα σύγχρονα». Τίποτα δεν μπόρεσε να τον περιορίσει και να τον κρατήσει φυλακισμένο. Ζει ανάμεσα στα αστέρια, το νερό και το χώμα στο πετρόκτιστο σπίτι του προπάππου του στην Ικαρία, γεμάτο καλοσύνη, χωρίς παράθυρα, χωρίς πόρτες, χωρίς τίποτα που να τον περιορίζει. Κουμαριές, ελιές, φρύγανα, βελανιδιές, βράχια άγρια και το χώμα πράσινο από τη βροχή όλα σε αρμονία και ο Ταμης γαλήνιο κομμάτι αυτής της αρμονίας και ακούραστο σύμβολο της αγνότητας και της σοφίας. Ένας πιστός εργάτης της ψυχής που δεν προσδοκά τίποτα γιατί είναι ελεύθερος, εύχεται όμως καλή ανάσταση και ο άνθρωπος να μην περιμένει την άνοιξη και το Πάσχα αλλά να ανασταίνεται κάθε μέρα, ηθικά, ψυχικά, σωματικά.

Κείμενο: Τρύφων Κλής, Επιμέλεια κειμένων: Κατερίνα Παπατοστόλου

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΕΛΙΑΝΟΥ ΠΑΤΜΟΣ

Άνθρωπος που του αρέσουν τα χρώματα, τα παραμύθια και τα ποιήματα, σίγουρα είναι ένα υπερβατικό όν που καλλιτεχνεί με τη νόηση και τη φαντασία για να αντέξει το άσχημο, το ανιαρό, το ανούσιο και το τεχνητό. Έτσι και η Δέσποινα Μελιανού, η «κυρία μπλα μπλα» όπως τη λένε οι τέσσερις κόρες της, έχει μια ιδιαίτερη σχέση με το λόγο, τους στίχους, τη φύση και τον ήλιο, ειδικά της Πάτμου. Ο ήλιος του νησιού της Αποκάλυψης είναι ζωτικής σημασίας για την ίδια, αφού όποτε ένωθε μόνη ή θλιμμένη, έβρισκε τη θεραπεία της φέρνοντας νοερά μπροστά της τον ορίζοντα του Αιγαίου και τον ήλιο της Πάτμου. Έζησε στην Κάμπτεν της Αγγλίας για δύο-τρία χρόνια και ερωτεύθηκε και το Λονδίνο, όμως η ακτινοβολία του ελληνικού ήλιου που αντανακλούν οι *Προσανατολισμοί* του Ελύτη και έργα του Καζαντζάκη και του Καββαδία έχει τόσο κατοικήσει στην καρδιά της, που ήταν αδύνατο να μείνει μακριά της. Την ενέργεια που παίρνει όταν περπατάει ξυπόλητη στην Πάτμο δεν την έχει βρει πουθενά αλλού, ούτε και στην Αγγλία, παρά τις προσπάθειές της. Την ελευθερία που μπορεί να έχει στο νησί της την παρομοιάζει με φτερά μέσα στην ψυχή της, μια ψυχή που ερωτεύεται αδιαλείπτως την ομορφιά, μετουσιώνει τον κόσμο με χρώμα κι οσφραίνεται τη φύση. Μόνο στη φύση δεν θα παρέμβαινε ποτέ και δεν θα επιβίωνε σε πόλη. Μολαταύτα, στην Αγγλία γνώρισε τον «άνδρα με τον οποίο ήθελε να κάνει πολλά παιδιά», όπως λέει. Εκείνη είχε τον ρόλο της head chef σε ένα κατάστημα κι εκείνος ήταν ο Ιταλός βοηθός της, ρόλοι που πλέον έχουν αντιστραφεί, όπως λέει γελώντας. Το 2017 άνοιξε το καταφύγιο παραμυθιών της, ένα βιβλιοπωλείο με βιβλία ποίησης και παιδικά παραμύθια, όλα διαβασμένα και επιλεγμένα από την ίδια. Τον αναγνώστη υποδέχονται έξω από το παραμυθοπωλείο μια πειρατική σημαία και, ως σήμαντρο της κοσμοθεωρίας της, ρητά του Καμύ, του Καζαντζάκη και του Ελύτη. Τα παιδιά της θέλει να μεγαλώσουν στην Πάτμο για να είναι όλη η οικογένεια μαζί και γιατί τα πατινώτικα* σπίτια είναι ποίηση, όπως λέει χαρακτηριστικά. Η σχέση που έχει η Δέσποινα Μελιανού με τον τόπο είναι σχετική, αφού το μέρος αλλάζει και είναι ζωντανό. Γράφει στους τοίχους πολλά αποφθέγματα από αγαπημένους της ποιητές και συγγραφείς, για να τα διαβάζει και να μην τα ξεχνάει. Το τελευταίο απόφθεγμα που έγραψε είναι του Καμύ, όμως η φράση «μονάχα με τη δύναμή μου» του Καζαντζάκη φαίνεται να διαλέγεται περισσότερο με το είναι της. Ο κόσμος γύρω της δεν είναι συμβατός με τον εντός της κόσμο, τον πλήρη χρωμάτων και παραμυθιών. Ειδικά όσο μεγαλώνει, ο κόσμος γύρω της τη μπερδεύει, γι' αυτό και δημιουργεί τον δικό της με όποιους εκείνη θέλει. Όποτε θέλει συναντά στα όνειρά της τον David Bowie και τη Virginia Woolf, ενώ θα βρεθεί και σε μαύρες τρύπες ενίοτε, όμως πάντα εμφανίζεται κάποιος να την τραβήξει πάλι πάνω. Μια φορά, μάλιστα, ήταν ο Μάρκος Αυρήλιος. Η φωτεινή της όψη κατάγεται από την χώρα της ποίησης όπου δεν υπάρχει αξία χωρίς δημιουργία, φαντασία, ενσυναίσθηση και εικονοπλασία. Αυτό είναι το σύμπαν στο οποίο καταφεύγει κι όποιος εισέλθει εντός του και δεν τρομάξει, θα κάνει έναν απίθανο διάλογο με τον εσώτερο εαυτό του, τον αυτοσκοπό του, την αισθητική και την ηθική του.

*Αφήγηση: Κωνσταντίνος Σοφικίτης
Κείμενο: Αγγελική Ηλιοπούλου Υπ. Διδάκτωρ Λατινικής Φιλολογίας στο ΕΚΠΑ.*

